

רוחמה

את "הקריירה" שלי ברכיבה התחלתי, כמסופר, בדהירה על גבי האתון, עוד בהיותי ילדה ובטרם היה לנו משק וסוסים. זמן רב שימשה לי אתוננו אמצעי תחבורה בלעדי גם ל"מסעות" גדולים מאשר על הגורן או אל המעיין. גם כשהוזמנתי כמלווה לגב' דינה נורמן, אשתו של ד"ר נורמן וחובשת במקצועה.

הגב' נורמן היתה מוזמנת — במקום רופא גבר — אל בית הנשים של חג' אברהים, שהתגורר בקרבת הכפר חייאם (כיום בלבנון). היה זה ערבי עשיר ומכובד, זקנו שחור עשוי ומסורק למשעי (היו מרננים שהוא צובעו). כשהיה יוצא רכוב על סוסו — היה שומר-ראש הולך, או רץ לפניו. בביתו של חג' אברהים — בית אבנים גדול ומפואר בלב בוסתן רחב ידיים — היינו מתקבלות בלבביות רבה כיד קבלת פנים והארחה הטובה על הערבים בכלל ועל העשירים והמכובדים שבהם בפרט. ומה גם שהיו אלה ביקורים לשם אירוח יותר מאשר לשם ריפוי כלשהו.

תפקיד זה כמלווה — הייתי ממלאה, כאמור, ברכיבה על גבי האתון.

ואולם, מי זה מוכן להסתפק ברכיבה על חמורים, הן הסוסים גם הם לא באו לעולם אלא כדי לשאת בעליהם על גבם. והנה, יש כבר משק וישנם סוסים והאתון אינה משמשת יותר אלא להובלת מים מן המעיין.

שמעתי אומרים, שרוכב טוב חייב להתנסות אי פעם בנפילה מסוס. ואם גם היה זה שלא במכוון — התנסיתי בכך.

רכבנו — כמה נערים מכיתתי ואני — בדרך עפר לשדות המרג'. אין צריך לומר שבחבורה כזו אין רוכבים סתם